

van begrijpt, die haar zelfs nog een dobbelsteentje spek wil opdringen.....! 't Wordt de arme Lies te machtig, ze krijgt een rood hoofd van drift en zegt: „Jij hebt een paardenmaag.”

„Nee,” antwoordt Willem rustig, „ik heb geen paardenmaag. Er is hier geen eten genoeg, voor jou en voor mij, en straks voor 't kind. 't Is gekkenwerk wat we zijn begonnen. Maar je mag niet zoo leelijk tegen me doen, Liesje, want jij en je moeder, jullie hebben me er in gepraat.”

Nu schreit Liesje, en Willem zegt, dat zij een lief vrouwtje is, en dat hij zijn uiterste best zal doen voor een bijverdienste 's avonds. Dan gaat hij in zijn goedigheid een lekkernijtje koopen, een half onsje garnalen, bij L. Dijkhuizen, handel in visch, of een stukje zachte jonge kaas in den Gelderschen Winkel. Dien drijft werkelijk een Geldersman, de menschen zijn dorpsch, en borgen gemoedereerd. Ook Leen Dijkhuizen borgt wel, en ook de bakker-op-den-hoek, die fijne broodjes verkoopt. Zoo spannen die vriendelijke buurtwinkeltjes heel onbewust, alleen maar graag op de klandizie, samen een net, waar de jonge menschen in vallen moeten.

Maar wat wil men dan..... Wim kan 't niet aanzien, dat zijn vrouw zoo vermagert. Het tweede kindje is op komst.

Als Tinusjes zusje geboren wordt, schiet er van Lies niet veel meer over. Een stoffig, slecht verzorgd kopje met haar, een hals-met-zoutvaatjes, en twee schrille, veel te groote oogen. Waar is die kranige durf nu van heldhaftig crisisvrouwtje, dat tooveren met dubbeltjes kon? Ach, Liesje was heelemaal niet kranig, zij was een gewoon jong ding, en de liefde tusschen haar en Willem was een gewone, hartelijke liefde, maar geen zier geestelijker dan die van andere menschen. Zij had met haar goeden kerel een gewoon gelukkig leven geleid..... als zij hun echtelijk huisje niet hadden gebouwd op dat verraderlijk ijs.

Het loopt spaak. Het loopt zoo finaal spaak, er is geen houden aan. Leen Dijkhuizen wordt lastig, en zelfs het gemoedelijke Geldersche vrouwtje komt nu met een onbeholpen potloodrekeningetje aan de deur. Bij de tweede bevalling heeft het gezin zich zóó dik in de buurtschuldjes gewerkt, dat Willem radeloos naar zijn moeder om een voorschot loopt.

Willems moeder is een zakelijk mensch. Ze zegt: „Hoor es, met 'n voorschot help ik je van den wal in de sloot. Daar moet wat anders gebeuren. Lies zit zelf aan den grond; die moet weer van begin af aan opsterken. Ze is verarremoeid. Nou weet ik 't goed, Willem, en ik verwijt je niks, want wat ik te zeggen had, dat heb ik je gezegd. Moeder Kwaberaân zit nou te huilen, maar daar schieten we niet mee op, ze mot Lies 'n goeie poos in huis nemen, zoo lang als de dokter zegt, dat noodig is, voor volkomen rust. Dat moet daar dan maar uit de lengte of uit de breedte komme, ik doe ook 't mijne. Die verdieping zeg je op; en je meubeltjes, dat ben kleine prutsen, die kan ik makkelijk boven mekaar op me zolder zette. En jij komt bij mijn, Willem, met Tinusje en Zus, maar dan moet ik voor zoolang je verdienste hebben, dat spreekt, want ik moet 'n hulpie nemen. En je buurtschuldjes, daar praten we niet over, die zuiver ik an.”

En als Willem zegt: „Maar moeder..... moeder..... da's toch veels te veel,” dan antwoordt zij:

„Kop op, jonge. N o ù moed houwe.”

HENDRIKA KUYPER—VAN OORDT

IETS OVER ONZE HANDELSTAAL

JOODSCHE UITDRUKKINGEN

HET IS GEEN WONDER, DAT DE JODEN, die door de omstandigheden gedwongen werden, zich bijna zonder uitzondering aan den handel te wijden, ook op de handelstaal invloed uitgeoefend hebben. Slechts langzamerhand zijn ze er toe overgegaan, zich te bedienen van de taal van het land waar ze zich — vaak na veel omzwervingen — metterwoon vestigden, en nog altijd wemelt hun taal van — vaak grof — verbasterde Hebreuwsche uitdrukkingen.

De Joodsche koopman, die een aardig buitenkansje heeft gehad, vindt dat hij een aardig masseltje heeft. (Massel=geluk.) Heeft hij nog niets ontvangen, dan zal hij tegen u klagen, dat de zaken zoo slecht gaan, dat hij nog niet eens jadmoos heeft ontvangen. (Jad = hand; moos een verkorting van moaus = geld.) Jadmoos is dus handgeld. Hij moet toch ook door de wereld, al is hij een arme sjlemiel. (Hebr. Jodenduitsch = arme jongen.) Hij ziet er dan ook vaak sjofel (= armoedig) uit. Maar hij is een goocheme gooser, d.w.z. een wijze jongen (eigenlijk beteekent gooser bruidegom) en hij zal u wel wat „aansmeren.” Dat moet hij wel, want anders gaat hij pleite. Dit pleite is een verkorting uit 't Hebr. pelette = vlucht. Daar vroeger kooplieden, die hun financieele verplichtingen niet konden nakomen, vaak op de vlucht gingen, heeft dit woord pleite op den duur de beteekenis van „failliet” gekregen.

Echter, al is hij goochem, oneerlijk is hij niet. Hij houdt zich alleen met kosjere zaakjes op. (Kosjer = geoorloofd; vooral van spijzen, van zaken gezegd, beteekent het eerlijk, goed te vertrouwen.) Hij zoekt altijd massematte, (zaken) waarmee hij voor den dag kan komen. U koopt wat van hem? Massel tof! meneertje! Gefeliciteerd, goed geluk!

L. T. v. B.

EEN NEDERLANDSCHE KUNSTENAAR IN ROME

REEDS MEERMALEN HADDEN WE HET VOORRECHT, onze lezers iets te kunnen laten zien van het werk van een Ned. kunstenaar, die te Rome woont, en wiens werk ook daar zeer gewaardeerd wordt. We bedoelen den heer M. C. Escher, die ons Winternummer voorzag van een mooie bijlage, die de omslagteekening ontwierp, van wiens hand de mooie scheppingsserie was uit den vorigen jaargang van ons Blad, terwijl ook de houtsnede, waarvan we thans een afdruk geven, door hem vervaardigd is.

De waardeering bleek in Rome, toen Escher daar kort geleden met een anderen Ned. kunstenaar zijn werk tentoonstelde. De belangstelling was bijzonder groot, vooral op den openingsdag, toen vele vooraanstaande Nederlanders, maar nog meer Italiaansche, aanwezig waren.

De Romeinsche correspondent van het Handelsblad vertelt, hoe ongemeen productief deze kunstenaar is.

„En toch is Escher allerminst een kunstenaar, die het zich gemakkelijk maakt. Integendeel: elk zijner platen is doorwrocht tot op het laatste. Niets is onopgelost gelaten, en nergens is ook maar het geringste spoor van slordigheid. Als men dan nog bedenkt, dat vele zijner houtsneden zóó groot zijn van formaat, als bij mijn weten geen ander prentkunstenaar ooit heeft gemaakt, dan moet men wel respect hebben voor dezen gestagen werker . . .

„In lange reizen naar de meest afgelegen streken van Italië, streken, die geen nóg zoo ijverig toerist ooit bezocht, ontstaan de schetsen, waarnaar deze monumentale prenten worden gemaakt.”

We hopen nog menigmaal in de gelegenheid te zijn, werk van dezen kunstenaar te reproduceeren; werk, dat het stempel draagt van een zeer persoonlijk talent.

v. R.